

Sygnatura akt XVIII C 1329/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Godlewska

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Kucemba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo – Produkcyjnemu (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę ustawowe odsetki za opóźnienie od kwot:

a) 21.652,95 zł od dnia 17.07.2015 r. do dnia 31.03.2016 r.

b) 102.836,20 zł od dnia 15.07.2015 r. do dnia zapłaty

2. Prostuje oczywistą omyłkę pisarską zawartą w punkcie 1 e) wyroku wydanego w niniejszej sprawie w ten sposób, że zamiast słów „od dnia 15.07.2016 r. do dnia zapłaty” wpisuje słowa „od dnia 13.07.2016 r. do dnia 14.07.2016 r.”

3. Oddala wniosek o uzupełnienie wyroku w pozostałym zakresie.

SSO Iwona Godlewska

UZASADNIENIE

wyroku uzupełniającego z dnia 16 marca 2017 r.

Powód Skarb Państwa Prezydent Miasta P. reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, pozwem z dnia 31 marca 2016 r. wniósł o orzeczenie nakazem w postępowaniu upominawczym, że pozwany Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. ma zapłacić powodowi kwotę 127.623,08 zł z następującymi ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 124.489,15 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

- od kwoty 1.861,01 zł od dnia 18 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

- od kwoty 784,33 zł od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

- od kwoty 4,74 zł od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

- od kwoty 208,90 zł od dnia 27 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

- od kwoty 274,95 zł od dnia 26 lutego 2016 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od wszystkich wymienionych kwot, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych. W przypadku wniesienia sprzeciwu powód wniósł o zasądzenie od pozwanego wskazanej wyżej kwoty z ustawowymi odsetkami od wskazanych powyżej kwot oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest właścicielem nieruchomości położonych w P., których użytkownikiem wieczystym jest pozwany. Na mocy ugody zawartej w dniu 9 lipca 2015 r. przed Sądem Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie I C 691/15 strony uzgodniły wysokość opłaty rocznej za rok 2010, 2011 oraz 2012 i następne do kolejnej aktualizacji. Powód w uzasadnieniu wyjaśnił skąd wynika kwota główna opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego oraz wysokość żądanych odsetek.

Pismem z dnia 1 czerwca 2016 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 10.000 zł i jednocześnie wniósł o zasądzenie kwoty głównej 114.489,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 124.489,15 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,
- od kwoty 119.489,15 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 2 maja 2016 r.,
- od kwoty 114.489,15 zł od dnia 3 maja 2016 r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Powód w treści pisma wskazał, że pozwany w dniach 31 marca 2016 r. oraz 2 maja 2016 r. wpłacił kwoty po 5.000 zł tytułem zaległej opłaty za użytkowanie wieczyste, a ponadto wyjaśnił sposób zarówno co do dat jak i kwot uiszczenia zaległości przez pozwanego i rozliczonego przez powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 24 czerwca 2016 r. Sąd zobowiązał pozwanego do zapłaty żądanej pozwem i zmodyfikowanej pismem z dnia 1 czerwca 2016 r. kwoty z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie.

W sprzeciwie wniesionym w dniu 15 lipca 2016 r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty zarówno co do wysokości głównej jak i roszczenia odsetkowego. Wskazał, że pismem z dnia 15 września 2015 r. zwrócił się do Urzędu Miasta P. do Wydziału Gospodarki Nieruchomościami z prośbą o wyrażenie zgody na spłatę powstałego zadłużenia w ratach, jednakże nie uzyskali takiej zgody. Pozwany podniósł, że nie jest w stanie uregulować jednorazowo żądanej przez powoda kwoty. Ponadto pozwany wskazał, że w dniach 31 maja, 12 lipca oraz 14 lipca 2016 r. dokonał 3 wpłat po 5.000 zł na rzecz powoda i nie zostały te płatności umniejszone wobec zobowiązania głównego.

Pismem z dnia 9 listopada 2016 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 15.000 zł i zrzekł się roszczenia do tej kwoty oraz cofnął powództwo:

- co do kwoty 1.861,01 zł stanowiącej odsetki z tytułu nieterminowej wpłaty opłaty za rok 2014,
- co do kwoty 784, 33 zł stanowiącej odsetki z tytułu nieterminowej wpłaty opłaty za rok 2015,
- co do kwoty 701,71 zł stanowiącej odsetki z tytułu nieterminowej wpłaty opłaty za rok 2010,
- co do kwoty 11.652,95 zł stanowiącej zaległość z tytułu kwoty głównej opłaty za rok 2011.

Ostatecznie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 102.836,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 124.489,15 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

- od kwoty 119.489,15 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 2 maja 2016 r.,
- od kwoty 112.836,20 zł od dnia 3 maja 2016 r. do dnia 31 maja 2016 r.,
- od kwoty 112.836,20 zł od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia 12 lipca 2016 r.,
- od kwoty 107.836,20 zł od dnia 13 lipca 2016 r. do dnia 14 lipca 2016 r.,
- od kwoty 102.836,20 zł od dnia 15 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód podtrzymał żądanie zwrotu kosztów postępowania. Powód wyjaśnił sposób zarachowania wpłat i rozliczenia zobowiązania pozwanego.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty po 10.000 zł miesięcznie, począwszy od grudnia 2016 r. Pozwany nie kwestionował pozostałej do zapłaty należności wskazanej w piśmie powoda z dnia 9 listopada 2016 r.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 102.836,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
 - a) 102.836,20 zł od dnia 17.07.2015 r. do dnia 31.03.2016 r.
 - b) 119.489,15 zł od dnia 1.04.2016 r. do dnia 2.05.2016 r.
 - c) 114.489,15 zł od dnia 3.05.2016 r. do dnia 31.05.2016 r.
 - d) 112.836,20 zł od dnia 1.06.2016 r. do dnia 12.07.2016 r.
 - e) 107.836,20 zł od dnia 15.07.2016 r. do dnia zapłaty;
2. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie;
3. oddalił wniosek pozwanego o rozłożenie na raty świadczenia zasądzonego w punkcie 1 wyroku;
4. kosztami procesu obciążył w całości pozwanego.

Wnioskiem z dnia 9 grudnia 2016 r. powód wniósł o uzupełnienie wyroku i sprostowanie oczywistej omyłki, w ten sposób, że w pkt 1, w pierwszej części zamiast słów „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie” wpisać: „z następującymi odsetkami”:

- w pkt 1a) wymienioną kwotę uzupełnić o 21.652,95 zł (uzupełnienie wyroku), a zamiast wpisanych w tym punkcie dat wpisać: „od dnia 17.07.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. z odsetkami ustawowymi, a od dnia 01.01.2016 r. do dnia 31.03.2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”;
- w pkt 1b) dopisać „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”;
- w pkt 1c) dopisać „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”;
- w pkt 1d) dopisać „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”;
- w pkt 1e) zamiast wpisanego okresu, za który naliczane są odsetki wpisać: „od dnia 13.07.2016 r. do dnia 14.07.2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”;

- po pkt 1e) dopisać punkt 1 f) o treści: „od kwoty 102.836,20 zł od dnia 15.07.2016 r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”.

W uzasadnieniu wniosku powód wskazał, że kwoty cząstkowe wymienione w ppkt 1 a) – e) wyroku, od których mają być obliczane odsetki nie odpowiadają tym, o które wnioskował w piśmie z dnia 09.11.2016 r., jak również zasądzone kwoty nie w pełnym zakresie odpowiadają w/w piśmie procesowemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonych w P. przy ul. (...), obejmujące: działkę nr (...), położoną w obrębie ewidencyjnym R., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), działkę nr (...), położoną w obrębie ewidencyjnym R., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), działkę nr (...), położoną w obrębie ewidencyjnym R., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Księgi wieczyste dla wskazanych działek prowadzone są przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P.. W/w nieruchomości są własnością Skarbu Państwa.

dowód: odpisy zupełne KW k. 6-32

Pismem z dnia 26 listopada 2009 r. powód wypowiedział pozwanemu obowiązującą opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego wszystkich działek w wysokości 14.863,26 zł, oferując nową opłatę w wysokości 61.129,98 zł.

dowód: pismo z 26.11.2009 r. k. 36

W toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt I C 691/15, strony zawarły w dniu 9 lipca 2015 r. ugodę, na mocy której ustalono, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego dla przedmiotowych działek, uiszczana przez powoda wynosi:

- za rok 2010 kwotę 29.726,52 zł,
- za rok 2011 kwotę 34.863,26 zł,
- za rok 2012 do chwili kolejnej aktualizacji kwotę 40.000 zł.

Wobec zawarcia przez strony ugody, Sąd postanowieniem z dnia 9 lipca 2015 r. umorzył postępowanie. Postanowienie o umorzeniu postępowania uprawomocniło się w dniu 17 lipca 2015 r.

dowód: postanowienie z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I C 691/15 k. 33, protokół z dnia 9 lipca 2015 r. sporządzony w sprawie o sygn.. akt I C 691/15 k. 34-35

Pozwany pomimo zawartej ugody nie uregulował zobowiązania z tytułu użytkowania wieczystego dla poszczególnych działek w latach 2010-2015, oprócz wówczas obowiązującej wysokości opłaty w kwotach po 14.863,26 zł za lata 2010-2015. Pozwany nie uregulował różnicy pomiędzy dotychczasową a zaktualizowaną opłatą.

Pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 137.918,82 zł (należność główna wraz z ustawowymi odsetkami). Ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty zostało przez pozwanego odebrane w dniu 26 stycznia 2016 r. Pozwany w wyznaczonym terminie 14 dni nie uregulował zobowiązania.

dowód: rozliczenie pozwanego k. 37, pismo z dnia 20 stycznia 2016 wraz z dowodem doręczenia k. 38-39

Aktualna wysokość zobowiązania pozwanego wobec powoda z tytułu zaległej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości wynosi 102.836,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

dowód: bezsporne

Pozwany Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w 2015 r. uzyskał kredyt od Fundacji przedsiębiorczości na budynek innowacyjny. Miesięczna rata kredytu wnosi 20.000 zł. Wcześniej spółka zakupiła nieruchomości – ok. 1.200 metrów użytkowych, które zostały przeznaczone na biura. Od października 2016 r. pozwany prowadzi w wyremontowanym budynku hotel, który mieści się w siedzibie spółki przy ul. (...) w P.. Dochody z działalności hotelu dopiero się kształtują.

Spółka uzyskuje dochody z tytułu czynszów najmu i za hotel. Miesięcznie spółka z tytułu czynszu osiągała dochód w wysokości 35.000 zł. W chwili obecnej spółka osiąga przychód w wysokości ok. 80.000 zł miesięcznie. Pozwany ponosi koszty eksploatacji w wysokości ok. 15.000 – 18.000 zł, leasingu na wyposażenie hotelu, kredytu, wynagrodzenia 7 pracowników. Po odliczeniu wszystkich kosztów spółce pozostaje około 20.000 – 25.000 zł dochodu.

dowód: zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) k. 90-91

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do następujących wniosków:

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty urzędowe, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty prywatne, albowiem ich wiarygodność, a tym samym moc dowodowa, nie została przez strony skutecznie zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw do uczynienia tego z urzędu.

Zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) Sąd uznał za wiarygodne. K. D. zeznawał na okoliczność sytuacji finansowej pozwanego i zasadności wniosku o rozłożenie świadczenia na raty. Jego zeznania były logiczne, rzeczowe i zrozumiałe. W świetle złożonych zeznań, brak było jednak przesłanek do stwierdzenia, aby sytuacja finansowa pozwanego była na tyle trudna, aby zaległe świadczenie rozłożyć na raty.

Sąd zważył co następuje:

Sąd z uwagi na rozstrzygnięcie żądania powoda wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. oraz przedstawienia w uzasadnieniu do w/w wyroku motywów rozstrzygnięcia, uznał zbędnym ponowne analizowanie powództwa i przytaczanie rozważań prawnych. Tym samym Sąd w pełni odsyła do treści wyroku z dnia 1 grudnia 2016 r. jak i jego uzasadnienia, w zakresie rozstrzygnięcia i rozważań prawnych, które nie zostały uzupełnione lub sprostowane wyrokiem uzupełniającym z dnia 16 marca 2017 r.

W tym miejscu należy podkreślić, **iż przedmiotem wyroku uzupełniającego był wniosek powoda z dnia 9 grudnia 2016 r., wobec czego Sąd rozstrzygnął wyłącznie o roszczeniu zawartym w tym przedmiocie.**

Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c., strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu.

W myśl § 3 w/w artykułu, orzeczenie uzupełniające wyrok zapada w postaci wyroku, chyba że uzupełnienie dotyczy wyłącznie kosztów lub natychmiastowej wykonalności.

Przechodząc do analizy wniosku powoda z dnia 9 grudnia 2016 r., Sąd uznał, iż, istotnie, nie orzeczono merytorycznie o części żądania powoda w zakresie ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 102.836,20 zł od dnia 15 lipca 2016 r. od dnia zapłaty oraz w zakresie odsetek od kwoty 21.652,95 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 marca 2016 r. Powyższe roszczenie powoda było zawarte w piśmie przygotowawczym z dnia 9 listopada 2016 r. (k. 87-89). Tym samym Sąd uznał wskazane roszczenie za zasadne, opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym oraz podstawie prawnej wskazanej w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 grudnia 2016 r., jednocześnie stwierdzając za zbędne

szczególne przytaczanie motywów rozstrzygnięcia, do których Sąd odsyła do treści uzasadnienia wyroku z dnia 1 grudnia 2016 r., a które co do zasady nie były kwestionowane przez stronę powodową.

Podsumowując, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę ustawowe odsetki za opóźnienie od kwot:

- 21.652,95 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 marca 2016 r.,

- 102.836,20 zł od dnia 15 lipca 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku).

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c., Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki.

Sprostowanie sąd może postanowić na posiedzeniu niejawnym; o sprostowaniu umieszcza się wzmiankę na oryginale wyroku, a na żądanie stron także na udzielonych im wypisach. Dalsze odpisy i wypisy powinny być zredagowane w brzmieniu uwzględniającym postanowienie o sprostowaniu (§ 2).

W niniejszej sprawie Sąd, popełnił oczywistą omyłkę pisarską, błędnie wpisując w pkt 1e) wyroku z dnia 1 grudnia 2016 r. daty od których będą naliczane ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 107.836,20 zł. Mając na uwadze pismo przygotowawcze powoda z dnia 9 listopada 2016 r. (k. 88) oraz wnioski powoda z dnia 9 grudnia 2016 r. o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej, Sąd sprostował oczywistą omyłkę pisarską zawartą w punkcie 1 e) wyroku wydanego w niniejszej sprawie, w ten sposób, że zamiast słów „od dnia 15 lipca 2016 r. do dnia zapłaty” wpisał słowa „od dnia 13 lipca 2016 r. do dnia 14 lipca 2016 r.”, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku uzupełniającego.

W punkcie 3 wyroku, Sąd oddalił wniosek powoda o uzupełnienie wyroku w pozostałym zakresie, tj. we wskazanych przez powoda punktach wyroku w zakresie słów „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”.

Instytucja odsetek ustawowych jest uregulowana w art. 481 k.c. Ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830) zmieniono: art. 359 § 2 i 2¹, art. 481 § 2; dodano: art. 359 § 4, art. 481 § 2¹-2⁴; uchylono art. 359 § 3. Ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

Treść art. 481 KC została zmieniona przez wejście w życie art. 2 ZmKCU z 9.10.2015 r., który uchylił zmiany przewidziane przez ustawę z 5.8.2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1357 ze zm.). Ustawa z 9.10.2015 r. na mocy swego art. 57 weszła w życie 1.1.2016 r. Zgodnie z art. 56 ZmKCU z 9.10.2015 r., do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że odsetki ustawowe nieokreślone przez same strony od 1.1.2016 r. podlegają obliczeniu na podstawie nowego brzmienia art. 481 § 2 zd. 1 KC (por. np. K. Mularski, Problemy intertemporalne, s. 57; P. Sławicki, P. Kędzierski, Odsetki za czas opóźnienia, s. 126; M. Lemkowski, w: Gutowski, Komentarz, t. II, art. 481, Nb 22). Jeżeli jednak z wykładni woli stron wynikać będzie, że zastrzegły one zapłatę odsetek w wysokości "sztywnej" i określonej przez rozporządzenie wydane na podstawie dawnego art. 359 § 3 KC, wierzycielowi należeć się będą odsetki właśnie w tej wysokości przez cały czas trwania opóźnienia (por. K. Mularski, Problemy intertemporalne, s. 57 i 58).

Do dnia 31 grudnia 2015 r. obowiązywał art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu: „Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy”.

Od dnia 1 stycznia 2016 r., w świetle w/w ustawy o zmianie ustaw, art. 481 § 2 k.c. otrzymał nowe brzmienie, zgodnie z którym: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy”.

W świetle powyższych uwag, Sąd doszedł do przekonania, że żądanie powoda w zakresie nazewnictwa „odsetek ustawowych”, a „ustawowych odsetek za opóźnienie” nie zasługuje na uwzględnienie. Stanowi to w istocie nomenklaturę przyjętą przez ustawodawcę oraz reżim czasowy obowiązywania przepisów, ale nie wprowadza zmian merytorycznych w zakresie ich podstawy prawnej. W judykaturze przyjęto dwa sposoby orzekania o odsetkach za opóźnienie. Pierwszy to rozdzielenie czasowe odsetek ustawowych i ustawowych odsetek za opóźnienie, tworząc taki zapis, o jaki wnioskował powód. Drugi sposób, to opisanie odsetek jako ustawowe odsetki za opóźnienie, bez podziału na okresy obowiązywania. Oba sposoby są dopuszczalne, prawidłowe i funkcjonują w praktyce, a ich wybór należy do Sądu.

SSO Iwona Godlewska